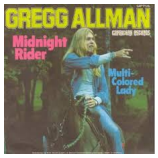

Γιά όσους εκτιμούν ότι για την συγκεκριμένη μέρα, θα ήταν πιο ταιριαστό ένα κείμενο που να αντανακλά στην επέτειο μιας καθόλου αδιάφορης στιγμής της νεότερης Ελλάδας, θα τους καλύψει μια αρκετά προσωπική κατάθεση που βρίσκεται εδώ: **Η (δική μου) 17η Νοεμβρίου1973**

Υπάρχει όμως και το σήμερα. Οπότε:

Τις μέρες που ξεσκεπαζόταν η δράση της περίφημης «συμμορίας των Ρομά» ή «τσιγγάνικης κόζα νόστρα», τότε που άρχιζαν οι συλλήψεις και οι προσαγωγές, τότε που η δικογραφία αποκτούσε ένα πλήθος από 15.000 σελίδες, έτυχε να θυμηθώ ένα παλιό τραγούδι του Gregg Allman. Το Midnight Rider .

Το άκουγα και το ξάνακουγα, μου έφερνε στη μνήμη χρόνια εφηβικά, περίεργα προσανατολισμένα ακούσματα και ασυνήθιστες ενορχηστρώσεις με στοιχεία φολκ, ροκ του αμερικάνικου Νότου, αλλά και συμφωνικά και κάπως μεγαλόπρεπα ψήγματα, ασύμβατα μα τελικά καλοδεχούμενα στο χαρακτήρα του τραγουδιού.

Προσωπική εκτίμηση, ότι, ακόμα, κανείς δεν το ερμήνευσε καλύτερα από τον Gregg Allman. Ο Jo Cocker, μπορεί να το έστειλε ψηλότερα στα charts, αλλά δεν έβγαλε το κλάμα του Gregg, ούτε ο Willie Nelson, ούτε ο Τζαμαϊκανός Paul Davidson με το χαρούμενο ρέγκε στυλάκι.

Κυκλοφόρησε τον Μάρτιο του '71. Επτά μήνες αργότερα, οι αδελφοί Allman θα χώριζαν για πάντα. Ο Duenne, γνωστός και ως Skydog, αποχαιρετούσε τα εγκόσμια από τροχαίο δυστύχημα όταν η μοτοσυκλέτα του (Η. D. βεβαίως), συγκρούστηκε με φορτηγό κοντά στην πόλη Macon της Georgia.

Θυμήθηκα λοιπόν και άκουγα το τραγούδι αυτό, καθώς παρακολουθούσα το σενάριο των
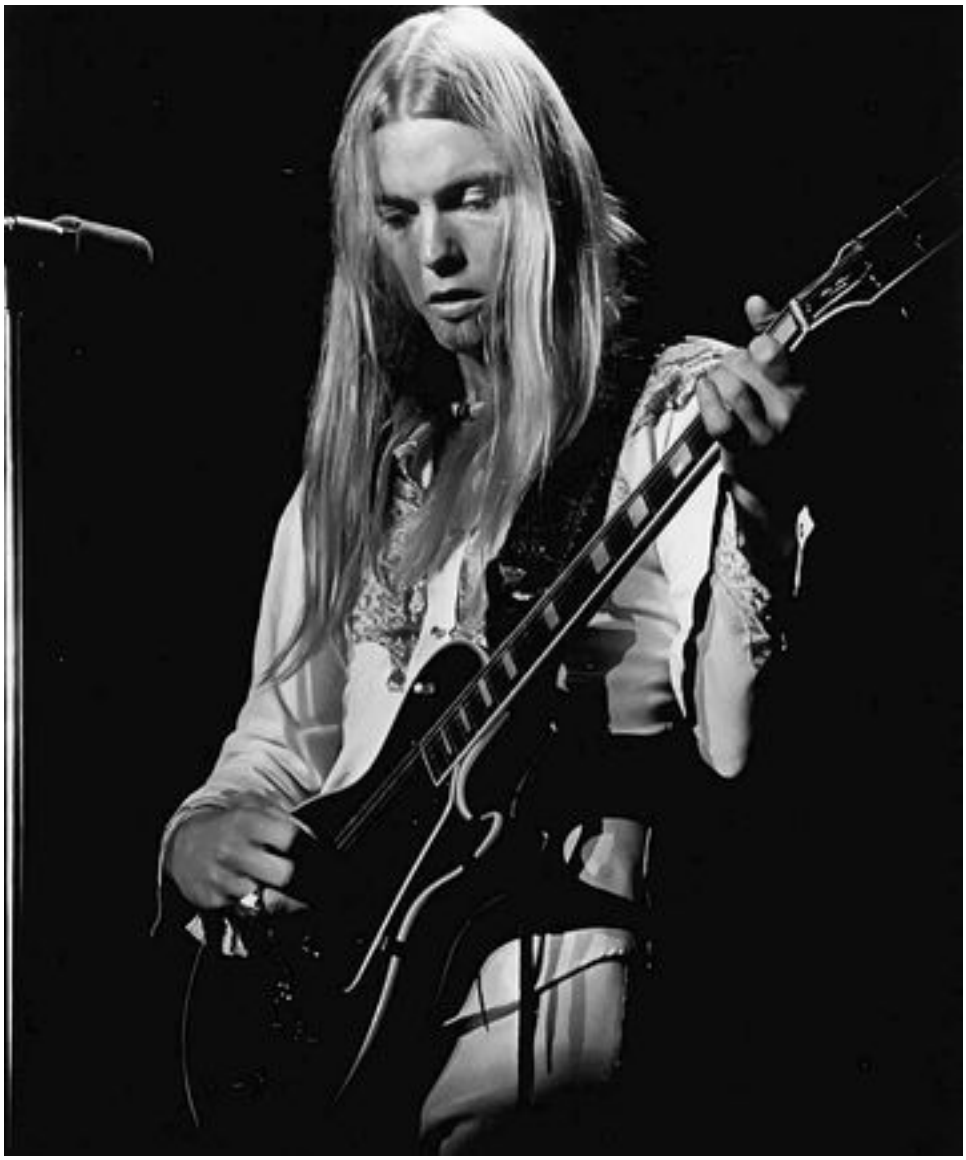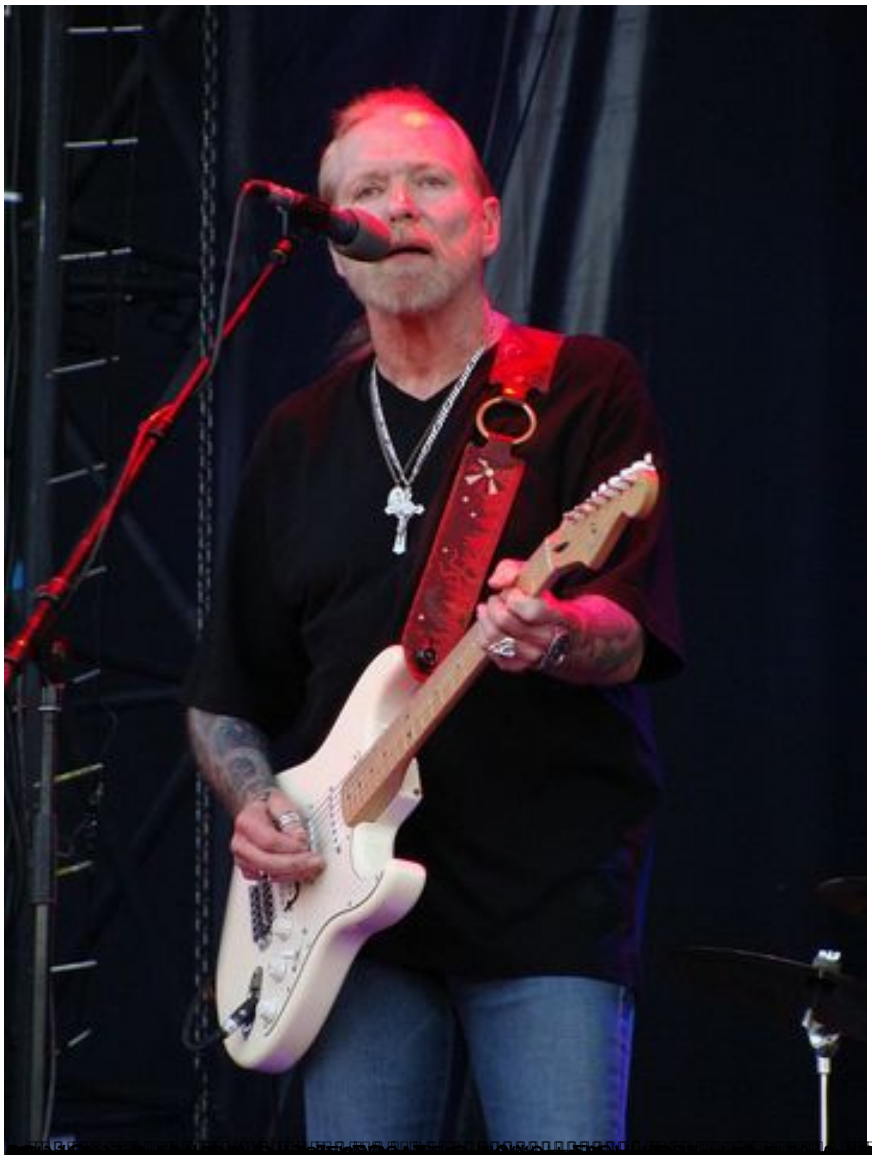
αποκαλύψεων διανθισμένο με όλα όσα θέλει να ακούει ο μέσος πολίτης το 2016. Ο μέσος Έλληνας πολίτης που τα τελευταία χρόνια έχει τραφεί με μια Δικτατορία, μια Μεταπολίτευση, μια Αλλαγή, αρκετή Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, ολίγον μεγαλείον από Ολυμπιακούς αγώνες, ανεπανάληπτα οικονομικά σκάνδαλα, ένα θανατερά δύσμορφο μοντέλο λαίφστάιλ και τρία, μέχρι στιγμής, Μνημόνια, με τρία διαφορετικά αμπαλάζ. Σε πρασινάκι, σε μπλε πράσινο και εσχάτως σε ροζαλί.